

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza

w sprawie z odwołania J. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 marca 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.
z dnia 28 kwietnia 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odrzuca skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny w Ł. wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2005 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 21 czerwca 2004 r. i oddalił odwołanie ubezpieczonego J. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w T. z dnia 29 stycznia 2004 r. przyznającej ubezpieczonemu emeryturę od 1 stycznia 2004 r. w wysokości w niej określonej.

Ubezpieczony w ustawowym terminie wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku w dwóch pismach procesowych (nazwanych przez skarżącego „kasacją” i „uzupełnieniem do złożonej kasacji”)

Skarżonemu orzeczeniu zarzucał obrazę przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 3, 233 i 328 k.p.c. przez wydanie wyroku zmieniającego wyrok

Sądu Okręgowego i oddalenie jego odwołania od decyzji ZUS Oddział w T. bez rozważenia całego materiału dowodowego, a przede wszystkim, iż wnioskodawca od wielu lat jest człowiekiem poważnie chorym, że przy załatwianiu spraw formalnych, również związanych ze złożeniem wniosku o zamianę renty na emeryturę, musiał posłużyć się osobą żony, że nie miał żadnej możliwości sprawdzenia, czy informacja pracownika ZUS była prawdziwa. Podnosił również naruszenie przepisów prawa materialnego „a w szczególności art. 133 ust. 1 pkt 1, 2 przez niewłaściwą jego interpretację”, stwierdzając iż ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. została uchwalona w interesie pracowników, a nie przeciwko nim. Twierdził, iż „skoro wniosek w 2000 roku nie został przyjęty w wyniku nieprawdziwej informacji organu rentowego trudno opierać się na formalnym brzmieniu skoro pobieranie niższych świadczeń przez wnioskodawcę było następstwem błędu organu rentowego tym bardziej, że zgodnie z § 3 Rozp. Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku organ rentowy jest zobowiązany do udzielenia pomocy przy ubieganiu się o świadczenia z ZUS –u”.

Skarga kasacyjna zawiera wniosek o zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego Ł. z dnia 28 kwietnia 2005 r. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 czerwca 2004 r. i oddalenie apelacji ZUS Oddział w T.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona może wnieść skargę kasacyjną. Przepis ten został wprowadzony ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) z dniem 6 lutego 2005 r. a stosownie do art. 3 wskazanej wyżej ustawy do złożenia i rozpoznania kasacji od orzeczenia wydanego przed dniem wejścia ustawy w życie, a także do odmowy przyjęcia jej do rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe. Z uwagi na datę wydania orzeczenia przez Sąd drugiej instancji

przysługiwała od niego skarga kasacyjna, a dla oceny wniesionego środka nie ma znaczenia nadana mu przez stronę nazwa („kasacja”).

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Jest to jeden z wymogów konstrukcyjnych. Przepis ten jest odpowiednikiem obowiązującego poprzednio art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., który nakładał na stronę skarżącą obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania.

Unormowanie to nawiązuje do instytucji przedsądu, uregulowanej w art. 398⁹ § 2 k.p.c. (poprzednio art. 393 k.p.c.) i stanowi jej dopełnienie, nakładając na stronę skarżącą obowiązek przedstawienia argumentów przemawiających za tym, by skarga kasacyjna została rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi kasacyjnej, z uwagi na publicznoprawną (ustrojową) funkcję tego środka następuje bowiem z przyczyn wykraczających poza toczący się między stronami spór prywatnoprawny.

Na gruncie poprzednio obowiązującego art. 393³ k.p.c. brak przedstawienia w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie stanowił brak nieusuwalny, prowadzący do jej odrzucenia, co wielokrotnie podnosił Sąd Najwyższy np. w postanowieniu z dnia 9 listopada 2000 r. II CKN 1385/00 (OSNC z 2001 r. nr 3 poz. 51). Zmiana stanu prawnego wynikająca z nowej regulacji i zastąpienia art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. przez art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie może prowadzić do przyjęcia, że przedstawione wyżej zasady uległy zmianie. Wręcz przeciwnie, wprowadzone zmiany, w świetle których skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia (art. 398¹ § 1 k.p.c.) doprowadziły do podkreślenia, jej szczególnego charakteru jako środka prawnego. Jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia tzw. wymagań konstrukcyjnych następuje jej odrzucenie bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego wniesiona w rozpoznawanej sprawie nie spełnia wymogów określonych w art. 398⁴ §1 pkt 3 k.p.c. Wnoszący skargę nie formułuje istotnego zagadnienia prawnego, nie powołuje się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie a nadto nie twierdzi, iż zachodzi nieważność postępowania lub że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1

k.p.c.). Okoliczności te nie wynikają bowiem ani ze złożonej „kasacji” ani także z pisma nazwanego „uzupełnieniem do złożonej kasacji”.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji postanowienia.